

sikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse.

Udvalget foreslår, at der i loven indsættes en udtrykkelig definition på en finansiel tjenesteydelse, da det som led i gennemførelsen af det finansielle fjernsalgsdirektiv er nødvendigt at indføre visse særregler for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Med henblik på at sikre korrekt implementering af direktivet foreslår udvalget, at bestemmelsen udformes som en ordret gengivelse af definitionsbestemmelserne i direktivet.

Ud fra direktivbestemmelsens ordlyd finder udvalget, at spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en finansiel tjenesteydelse, må antages at skulle vurderes ud fra *karakteren af selve tjenesteydelsen* og ikke ud fra, hvem der udbyder ydelsen. Det kan således efter udvalgets opfattelse ikke tillægges betydning, om udbyderen af den finansielle tjenesteydelse er undergivet tilsyn eller særlig lovgivning i øvrigt, og det vil således ikke være afgørende, om f.eks. en aftale om pengelån indgås med et pengeinstitut, et finansieringsselskab, et leasingselskab eller en anden erhvervsdrivende som led i dennes erhverv. I tvivlstilfælde vil der dog kunne lægges vægt på, om ydelsen udbydes af en professionel aktør inden for den finansielle sektor.

Begrebet finansiel tjenesteydelse må efter udvalgets opfattelse fortolkes således, at tjenesteydelsen skal have at gøre med *pengevesen*, og karakteristiske finansielle tjenesteydelser er således f.eks. indlån og andre pengeanbringelser, udlån og anden form for kreditgivning, garanti- og anden form for sikkerhedsstillelse, forsikring, betalinger, valutatransaktioner, investeringer, opbevaring af finansielle værdier osv. Også køb/salg af værdipapirer må anses for omfattet af definitionen, og det gælder, uanset om der er tale om handel f.eks. med aktier, som en bank har i kommission, eller aktier fra bankens egenbeholdning. Det samme gælder handel med andre finansielle instrumenter.

Efter udvalgets opfattelse må det endvidere anses for en forudsætning, at tjenesteydelsens *hovedindhold* vedrører en ydelse, som angår pengevesen.

Er en ydelse, som angår pengevesen, derimod accessorium til en ydelse af en anden karakter, vil det være hovedydelsen, som bestemmer den samlede ydelses karakter.

Som eksempel nævner udvalget, at der som en obligatorisk del af en hotel- eller rejsereservation tegnes en afbestillingsforsikring. Når afbestillingsforsikringen på denne måde obligatorisk er knyttet til hotelreservationen mv., må den betragtes som et accessorium til reservationen, der er den primære ydelse.

Endvidere nævnes en aftale om salg på kredit, hvor sælgeren ved den samme aftale sælger salgsgenstanden og yder køberen kredit med hensyn til købesummens betaling. En sådan aftale vil efter udvalgets opfattelse samlet set være et *kreditkøb* og ikke en finansiel tjenesteydelse.

Udvalget udtaler videre, at hvis der derimod foreligger et såkaldt *lånekøb*, hvor købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, vil den kreditaftale, som indgås mellem finansieren og køberen, være en finansiel tjenesteydelse. Sælgerens formidling af kontakten til finansieren vil derimod være et accessorium til den mellem sælgeren og køberen indgåede købsaftale og vil derfor ikke i sig selv være en finansiel tjenesteydelse.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 89-98.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 5 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

4.2.2. Uanmodede henvendelser og uanmodet levering af varer og tjenesteydelser.

4.2.2.1. Uanmodede personlige henvendelser.

Efter gældende ret er der som udgangspunkt forbud mod, at erhvervsdrivende retter uanmodet personlig eller telefonisk henvendelse til en forbruger på dennes bopæl, arbejdsplads eller andet sted, hvortil der ikke er almindelig adgang, med henblik på at opnå tilbud eller accept af tilbud om indgåelse af en aftale, jf. den gældende lovs § 2, stk. 1.

Fra forbudet gælder der efter lovens § 2, stk. 2, undtagelser for henvendelser om 1) salg eller bestilling af varer, som efter næringsloven kan sælges ved omførsel, 2) bestilling af bøger, 3) tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter, 4) tegning af forsikring, herunder formidling af forsikringsaftaler, og 5) tegning af abonnement, der omfatter redningstjeneste eller sygetransport, hos en virksomhed, med hvilken én eller flere kommuner har indgået aftale om udførelse af rednings- eller slukningsarbejde ved ildebrand.

Udvalget stiller forslag om, at der indføres et *generelt forbud* mod at rette uanmodet *personlig* henvendelse til en forbruger på dennes bopæl, arbejdsplads eller andet sted, hvortil der ikke er almindelig adgang.

Om baggrunden herfor anfører udvalget, at der siden 1978, hvor den gældende ordning om visse undtagelser fra forbudet blev indført, er sket en ændring af handelsmønstrene, således at det ikke længere er al-